

Arrest

nr. 114 022 van 20 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, tot het herhalen en bevestigen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en tot het uiten van gekunstelde post-factum verklaringen in een poging enkele eerder afgelegde tegenstrijdige verklaringen alsnog te laten overeenstemmen. Verzoekers huidige grief dat hij "wel degelijk" aangaf dat zijn "vader iets verkeerd zou gezegd hebben over de Taliban" en "verwerende partij (...) volledig verkeerd" stelt "dat dit niet zo zou zijn", mist feitelijke grondslag en gaat derhalve niet op. Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, wordt door de commissaris-generaal niet betwist dat hij tijdens beide gehoren (eensluidend) verklaarde dat zijn vader zich tijdens een bijeenkomst negatief zou hebben uitgelaten over de Taliban, welke de aanleiding zou zijn van hun beweerde problemen, doch stelde deze vast dat verzoeker tijdens die gehoren tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of Qayum hem al dan niet zou hebben verteld welke kritiek zijn vader tijdens die bijeenkomst precies uitte. Het door verzoeker aangehaalde citaat uit het verslag van zijn laatste gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigt hier niets aan. Het heeft immers betrekking op een heel andere context/vraagstelling, met name de vraag of Qayum hem iets over de aanval op zijn vader en broers vertelde, hetgeen iets totaal anders is dan de vraag die de commissaris-generaal hem net voordien had gesteld, namelijk of Qayum hem niet had verteld wat zijn vader tijdens de meeting zou hebben gezegd, waarop verzoeker toen ontkennend antwoordde, terwijl hij eerder in strijd hiermee tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had verklaard dat Qayum hem had verteld dat zijn vader op de bijeenkomst had gesteld dat de Taliban geen goede mensen zijn, problemen veroorzaken, mensen slagen en onthoofden,...(gehoorverslag CGVS 21 februari 2013, p. 8 en gehoorverslag CGVS 14 juni 2013, p. 3). Betreffende verzoekers verwijzing naar artikel 17 §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het voornoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 die het volgende stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zijn uitleg dat de dreigbrief in het Pashtou is en hij niet kan lezen, biedt hoe dan ook geen verklaring voor de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop hij van het bestaan van die brief werd ingelicht. Verzoeker beperkt zich voor het overige in zijn verzoekschrift tot het op zeer algemene wijze verwijzen naar en citeren van allerhande rechtsleer en rechtspraak en tot het vergoelijken en minimaliseren van enkele van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zijn relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Waar hij stelt dat hij omwille van zijn problemen met de Taliban geen vestigingsalternatief heeft (in Peshawar), wijst de Raad erop dat aan die beweerde problemen geen geloof wordt gehecht.

1.3. *Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

1.4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 september 2013, stelt verzoekende partij dat zij geen opmerkingen heeft.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 7 november 2013 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van

26 september 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS